

Selvregjering — man har jo ogsaa brugt dette Udtryk til Forsvar for det foreliggende Lovforslag — faaer nogen virkelig Betydning indenfor de Grændser, som man maa opstille, da kan Regjeringen være sikker paa min yderste Understøttelse dertil, hvis jeg til den Tid maatte være Medlem af dette Thing. Men, uden at jeg vil opfaste mig til Dommer over, hvorlænge Ministeriet vil blive ved Roret, og hvilke Betingelser det vil stille derfor — thi derover er efter min Mening Ministeriet Herre, men jeg siger med fuld Overbeviisning, og jeg troer, at der er Ingen her i Salen, der tvivler om, at jeg vilde sige det Modsatte, hvis jeg meente det Modsatte, at jeg anseer det for Gavnligt for Landet, at det nuværende Ministerium bliver, og at jeg ønsker det — saa maa jeg udtale, at, hvis Regjeringen vil som et Beviis paa, at vi fremtidigt ville understøtte det i denne Retning, fordrer, at vi skulle stemme for det nuværende Lovforslag, saa maae vi derimod paa den anden Side stille den Fordring, at den høitærede Conseilspræsident erkjender ethvert Medlems Ret til at bedømme, hvorvidt en saadan Fordring er begrundet i den hele Situation eller ikke. Jeg har nys udtalt, at jeg fandt det saa selvfølgeligt, at den forrige Kirke- og Underviisningsminister maatte staae og falde med dette Lovforslag, at jeg muligviis kunde have givet det min Stemme for at holde paa ham og for at give ham Leilighed til at forsøge paa Gjennemførelsen af det Arbeide, hvortil jeg paa Grund af alle Omstændigheder, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, anstaae ham for bedst stillet. Men jeg har ikke i hele Ministeriets Fortid og i dets hele Forhold til dette Lovforslags Tilbliven paa nogen Maade kunnet see dets Berettigelse til at gjøre denne Sag til et Cabinetspørgsmaal, især efterat Biskop Kierkegaard er traadt af, og, hvis jeg desuagtet, blot fordi Ministeriet forlanger det, skulde stemme derfor, vilde det være det Samme, som at jeg skulde lade mig cujonere dertil, og det agter jeg ikke med min gode Villie at gjøre, saa længe jeg bærer Hovedet opreist. Jeg agter derfor at stemme mod Lovforslaget.

Ordføreren: Andre ærede Medlemmer her i Thinget have en større Frihed end jeg.

De kunne med større Frihed vælge det Thema, hvortil de ville knytte deres Bemærkninger, medens jeg i min Egenstaaelse af Ordfører nærmest maa holde mig til den afgivne Betænkning og værgе den imod de Angreb, som gjøres imod den, og det er en Selvfølge, at denne min Pligtopfyldelse maa gjøre mine Udtalelser mindre underholdende end andre ærede Tale- res. Det kan vel endog være, at ærede Medlemmer derfor helst vilde være frie for at høre mig, men det er min Pligt at tage Ordet, og den maa jo opfyldes. Jeg skal imidlertid gjøre det med den størst mulige Kortbed.

Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Haffner) har idag mod Udvalgets Fleertal fremsat den Erindring, at det paaah er fremkommet med den uberettigede Fordring, at man skulde føre Beviis for, at der var Trang til det Lovforslag, som foreligger, og føre Beviis for, at den Trang, som muligviis kan være tilstede, kan afhjælpes ved det foreliggende Forslag. Dette er ganske vist Noget, som før er blevet sagt; det er blevet sagt igjen idag og sagt af flere Talere, men jeg troer ogsaa, at det med Føie kan siges, og at det ikke kan afvises dermed, at hiin Bemærkning blot gjentages, og at det iøvrigt paastaaes, at det ikke er muligt at føre Beviis paa visse Gebeter. Det er saa langt fra umuligt at føre Beviis, om der er Trang eller Ikke-Trang tilstede med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, at jeg snarere drifter mig til at paastaae, at der foreligger Beviis for, at der ikke er Trang tilstede. Jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig de mange Erkjendelser, som vi ved flere Leiligheder baade her og udenfor denne Sal have hørt af, at det nærmest kun er et ganske enkelt Sted,ovre i Thyen, og ved Siden deraf maastee endnu eet eller to Steder til her i Landet, at der er en saadan Trang tilstede. Jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig og slutte mig til Biskop Kierkegaards Erklæring fra Iffor, hvori han netop med Hensyn til det Lovforslag, der da havde foreligget, udtalte, at det var al den Trang, som der kunde siges at være til et saadant Lovforslag, og endeligt kan jeg paaberaabe mig, at det er notorisk, at der her i Landet ikke er mere end det nævnte enkelte Sted i Ryslinge Sogn i Thyen, og i det Høieste